

10 Αυγούστου 2015

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου», είναι η πιο υπέροχη δοξολογία του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

«Ο μεγάλος ρώσος λογοτέχνης L. Tolstoy στο βιβλίο του Παιδικά, Έφηβικά και Νεανικά χρόνια περιγράφει μιά έμπειρία του από τά παιδικά του χρόνια, πού έμεινε βαθειά χαραγμένη στην ψυχή του. Φιλοξενούσαν συχνά στό σπίτι τους έναν άνθρωπο πολύ πονεμένο, πού ελάχιστες «άσπρες» μέρες είχε δεϊ στή ζωή του. Σέ μιά από αυτές τίς επισκέψεις, ό Tolstoy μαζί μέ τά μικρά του αδέλφια, παρακολούθησαν κρυφά τό γέροντα πού προσευχόταν στό δωμάτιο τό όποιο τοϋ είχαν παραχωρήσει. Καί περιγράφει ώς έξής τήν ανεξίτηλη σφραγίδα τήν όποία άφησε πάνω του αυτή ή έμπειρία: «Σταυρώνοντας τά μεγάλα του χέρια στό στήθος, ό Γκρίσα, στεκόταν πρώτα σιωπηλός μέ σκυμμένο τό κεφάλι μπροστά στίς εικόνες. Μετά έπεσε στά γόνατα καί άρχισε νά προσεύχεται. Στήν άρχή άπάγγειλε σιγαλά γνωστές προσευχές· μετά τίς έπανελάμβανε δυνατότερα. Μετά άρχισε νά

προσεύχεται μέ δικά του λόγια. Προσευχήθηκε για όλους τούς εύεργέτες του (έτσι άποκαλοϋσε αυτούς πού τόν φιλοξενούσαν)· ανάμεσα σ' αυτούς καί για τήν μητέρα μας καί για μάς.

Προσευχήθηκε για τόν έαυτό του, ζητώντας άπό τό Θεό νά συγχωρήση τίς προηγούμενες άμαρτίες του· καί μετά συνέχισε νά έπαναλαμβάνη: Θεέ μου, συγχώρεσε τούς έχθρούς μου. Μετά συνέχισε νά έπαναλαμβάνη πολλές φορές: Κύριε, έλέησέ με· αλλά κάθε φορά μέ ανανεωμένη δύναμι καί μέ θέρμη. Μετά είπε: Συγχώρεσέ με, Κύριε, καί δίδαξέ με, πώς νά ζω. Καί τό είπε μέ τόση άπλότητα καί πίστι σάν νά περίμενε μιά άμεση άπάντησι στό αίτημά του. Καί έπειτα τό μόνο τό όποιο μπορούσαμε νά άκούσουμε, ήταν λυπητερά αναφυλλητά. Σέ λίγο σηκώθηκε στά γόνατά του, σταύρωσε τά χέρια του στό στήθος καί έμεινε σιωπηλός...

Καί ξαφνικά αναφώνησε: Γενηθήτω Κύριε, τό θέλημά Σου! Καί πέφτοντας μέ τό μέτωπο στό πάτωμα άρχισε πάλι νά κλαίη μέ λυγμούς σάν παιδί...».

Καί συνεχίζει ό Tolstoy: «Πολλές αναμνήσεις τοϋ παρελθόντος έχουν χάσει τή σημασία τους για μένα· άκόμη καί ό Γκρίσα ό προσκυνητής έχει άπό καιρό τελειώσει τό τελευταίο του ταξίδι. Άλλά ή έντύπωσι, τήν όποία μου έκανε εκείνη ή βραδυνή προσευχή του, δέν θά ξεθωριάση ποτέ!

Ω άληθινέ Χριστιανέ Γκρίσα! Η πίστι σου ήταν τόσο δυνατή πού ένιωθες ζωντανή τήν παρουσία τοϋ Θεοϋ. Η άγάπη σου για τό Θεό ήταν τόσο μεγάλη, πού οι λέξεις ξεχύνονταν άπό τά χείλη σου άπό μόνες τους, χωρίς νά τίς μετράς μέ τή λογική σου. Καί τί υπέροχη δοξολογία πρόσφερε, για νά δοξάσης τό μεγαλειο τοϋ Θεοϋ, όταν -μή βρίσκοντας λέξεις μέσα στόν πόνο σου- έπεσες κλαίγοντας στό πάτωμα καί φώναζες: Γενηθήτω, Κύριε τό θέλημά σου!».

Είμασθε εύγνώμονες στό μεγάλο Tolstoy για τήν “μαγνητοσκόπηση» αύτης τής συγκλονιστικής προσευχής τοϋ άπλοϊκού γέροντα προσκυνητή. Καί είναι κρίμα, πού ό τραγικός συγγραφέας, φυλακισμένος στόν έωσφορικό έγλωισμό του, δέν φρόντισε ποτέ νά άξιοποιήση σωστά τό μάθημα τής προσευχής, τό όποιο πήρε άπό τόν άγράμματο χωρικό. Τουλάχιστον έκανε τήν πολύ σωστή διαπίστωση ότι οι λέξεις «Γενηθήτω τό θέλημά Σου», είναι ή πιό υπέροχη δοξολογία τοϋ Θεοϋ».

Αρχιμ. Ιωάννου Κοστώφ

«Η Προσευχή Κομποσχοίνι»

Πηγή: xristianos.gr

Επιμέλεια θέματος: Δέσποινα Σεμερτζίδου

aoratospolemostheblog0.wordpress.com